

VAIDAVIEŠI TĀLAJĀ CEĻĀ

Tehniskie rezultāti:

107 km, 20. maijs.

1. Anatolijs Zibikovs (Ozolnieki) — 8:57,42,
44. Ilgonis Saldūksnis (Rubene) — 13:40,05,
54. Aldis Priedītis (Valmieras c.) — 14:38,05,
66. brāļi Vitoli (Vaidava) — 15:10,44 (diskv.),
72. Egons Masāns (Vaidava) — 15:41,49,
97. Valdis Tilts (Vaidava) — 16:28,37,
133. Aivars Cepītis (Vaidava) — 18:36,46,
145. Jānis Dainis (Vaidava) — 19:44,20,
165. Ilmārs Lauberts (Rīga) — 22:41,51.

Distanci beidza 165 dalībnieki no apmēram 250.

RĪGA —
— VAIDAVA —
— VALMIERA
20. MAIJĀ

Jāņa Dainā «ceļojuma» piezīmes

Vispirms par mūsu komandu. Stiprs jūtas Egons Masāns, palīgskolas skolotājs, labi gatavojies bija Aivars Cepītis, arī Ilgonis Saldūksnis. Viņi bija visvairāk gatavojušies, jau divus trīs mēnešus regulāri skrējusi. Tad vēl Aboliņu Andris, es pats. Pieteicās un atteicās Urbāns, laikam nebija nemaz gatavojies. Visu laiku posās skrīēt bei pedēja brīdi nomainīja šo ieceri par labu braucienam pie radiem. Savā kompānijā skaitām arī Karasevu no Rubenes un Aldi Priedīti, kurš tagad strādā keramikas ceļā. Pedēja brīdi vēl atteicās Artūrs Zagariņš un pieteicās Vitoli Gints.

Doma par Vaidavas komandu piedzima jau pērn, kad darbojamies ēdināšanas punkta pirmajā skrejienā. Skatīties bija gan Cepītis, gan Vitoli, arī citi piebrauca. Pēc tam jau bijām sadūšojušies un uz Tautas dziesmas maratonu aizbraucām ar pieciem autobusiem. Tad jau maratonu izskrēja septiņi. Es nemaz nezinu rajona citu organizāciju, kur vēl tikpat daudz cilvēku vienas sacīkstēs varētu 42 km noskrīēt. Todiēn jau gan visi teicās vairāk neskrīēt: kājas bija «sadzītas». Kur nu vēl no Rīgas uz Valmieru! Pieteicamies tikai marīti. Galvenais kuditājs bija Urbāns. Tiltu Valdis bija pesimistisks — teica, ka nav ko, kājas vien sabeišim. Vienu dienu viņš lenāk pie manis un saka: — Vienreiz jau es esmu skrējis apkārt ezeram. Tad tu mani pierunāji skrīēt 20 km apkārt slimīncai. Pēc tam — maratonu. Tagad vēl no Rīgas līdz Valmierai. Ko tu vēl pēc gada izdomāsi? Vairbūt man bus jāskrien dien-nakts skrējienā? Tavai «apetītei» nav robežu!

Uz Rīgu paņemām arī palīgus. Vitoli Gintam devās talkā brālis, vēl piebiedrojis Grasis, mēs viņu skaitām par tikpat kā meistarkandidātu orientēšanās sportā, puisis trenējās Jahtkluba komandā. Viņš stūrēja mūsu elektrīku zilo mašīnu un viens auto vēl bija no «Kopsoļa». Tad nu šai brigādē bija mūs visus jāapkalpo. Nedaudz sajaucāmies jau pašā sākumā: Masāna soma atradās Vitola mašīnā, bet, kad Vitols gāja prom, tad somu pārlika pie Grasa Andra. Grasis brīnās, ka Masāns pie viņa nepiestāj, acimredzot, neko nevajag. Tas pats bija arī Priedīšu Aldim. Iznāca, ka labākie nevarēja ne ēbas apmaiņai, ne ko citu paņemt.

Kā tad kuram gāja? Visi bijām godīgi sarunājuši — sākuma tesim. Dažs gribēja skrīēt cauri Rīgai, kaut goda pēc. Bet es teicu — ne. Cili man beigas piekrita. Bet starta ir televīzijas kameras, ir uguni un Vitols, Tiltis un Aboliņš grīb tikt kamerā. Nu šos vairs nevar atrunāt! Karasevs ar aizjoza līdz Paliķim cetrata: es, Cepītis, Masāns un Saldūksnis, ja, vēl arī Priedītis. Mēs ar Cepīti drusku atpakaļ, jo nācās parsiet šņores. Ta mēs atpaliķam. Pats jau pie «Teikas» jutu, ka kāju nedaudz spīez un pie Juglās jau biju pedu sabēdzis. Paklausīju liesneša Liepiņa padomam, ka jāvelk tikai vilnas zeķes un uzvilku pavisam jaunas. Bija tāds rupjaks adījums un kāds diezdiņš kļuva par berzēju. Apmainīju zeķi un uzvilku citu vilnas zeķi, tad atkal un tā jau biju atpaliķis viens pats. Nemaz netīceju, kad teica, ka esmu pats beidzamais. Izrādījās, ka daži izstājušies jau Rīgas pievartē. No Cepīša atpaliķot jau trīs kilometrus. No pārējiem — kādus tundu, viņi — 12 km priekšā, vēl skrītenot. Vistrakāk skrēja Vitols, Karasevs un Tiltis. Vitolam tā izprieča līdz ar šo steigu beidzās jau 35. km, tālād «Senīti» nesaasniedzot. Laikam samezģijis potīti. Pats neko līdz šim nebija trenējies, kajai tas izrādījās par smagu. Aboliņam no riteņbraukšanas ir celgala trauma un viņam tā lika izstāties pie Raganas. Negaidīju, ka Andris tik ātri izstāsies. Mani, kā jau pastarīti, sāka uzmanīt sanitāra mašīna. Vai neesot sirds vājums? Vai nav celgali izmežģīti? Vai nav kāda cita vaina? Laikam skatās, ka jauns puisis, bet velkas beigas. Es gāju sparīgi un teicu, ka viss ir kartībā. Tikai Raganā man izdevās kādus noķert un apdzīt. Viņi laikam finišā nemaz nebija. Pašam viena čulga jau bija pušu, uzvilku apavu uz pliku kāju, lai ar zoli piespīez ciešāk un lūkoju nedaudz skrīēt. Līdz Inciemam apdzīnu apmēram 20. Protams, ar katru aprunājols utl. Jā, pa šo laiku brāļi Vitoli apmainījas lomām. Raimonds redzēja brāļa vājumu, paņēma viņa numuru un turpināja distanci, noskrītenot savus 85 km. Arī viņš pie beigām prātīgi gāja. Inciema es rīklīgi paēdu brokastis, izkāpu no mašīnas un — nevaru pavīlkties. Pēc tam muskuļi kaut cik pierada un vilkos vien uz priekšu. Palīka vēst, jo uznāca lietus. Ta es līdz Straupei aizģāju, visu laiku centos soli pastiept garāku. Tobrīd nezināju, ka Brasla izstājies Karasevs. Zināju, ka priekšā ir Cepītis un Vitols, tagad jau Raimonds. Tālāk — Tiltis un Masāns, atrāvies — Sal-

dūksnis, arī Priedītis. Pie tam diezgan krietni atrāviesies. Straupe nē daudz iēdu un padzēros, no Straupes līdz Plācīni aizskrēju. Paliķu vajaks un līdz Slalbei nācās solot. Pēc tam bija smaga krīze un vairāk par 3 km slūnda nosolot nejaudāju. Tad jau zināju, ka visi mūšējie no manis ir ļoti tālu. Gaidīju, kad viņi «plīsīs nost», jo nav laču. Ta trenējušies. Bet nekā — turejas! Ar laiku piespīeds kustīnāl kāju ātrāk, jo sāpes jau no tā nemainās, sōp tāpat. Nonācu mūsu punktā, visi brīnījās, kamdēļ es tik vājš. Nevarēju jau tāda isa brīdi visus iemeslus izstāstīt. Te man bija tas emocionālākais brīdis. Man pieresa informāciju, ka bērni gaida ceļnīcāla un nelaidīs garam. Uzņēma tads sentimentis, gāju un birdināju ass ras. Vairbūt stāties arā? Tad ālece-rējos pagājušo gadu un iestāsiju sev, ka neesmu laču vajaks. Nakti pie majas, bet mazo nav. Tad ierāudzījs un skrēja preti. Meitīņa jau rāudzāja un puika leica — neej, teiti! Tisuprāt atbīldēju tā asāk, jo jutu, ka citādi pašam ar bus «slūzas» valā. Sasohiju, ka atnesīšu ziedus un medāļu. Zināju, ka viņi mani gaidījuši jau no diviem dienu. Mūsu mašīna jau arī turpat stāveja, negribēju rādīt savu emocionālo vājuma brīdi un soloju tik uz priekšu. Saņēmu informāciju, ka mūšējie jau līkuši galā, vien mēs ar Cepīti vēl katojam. Pēc Rubenes atkal kapināju ātrumu, bet Valmierā jau lūkoju skrīēt. Finīšā kopā ar vēl diviem sancēšiem drazām cik jaudas, kā sprinta. Visiem trim ierakstīja vienādu laiku.

Sobrīd neesmu vēl visus satīcis. Aboliņš un Karasevs saka, ka nākoģad iēšot atkal. Janocjot! Tiltā Valdis gan esot neganti lamājies: kamdēļ sevi mocījis, to nesaprotot.

Paldies mūsu puikām, kas stāvēja ēdināšanas punktā! Artūrs Zagariņš palīdēja jau pērn un arī šogad. Artūrs Eglītis visu vadāja. Neģēloja personisko mašīnu un piekabi. Kolhozs bija pretimnāoģšs un palīdēja ar benzīnu. Bija dažas likstas ar mašīnām un šai ziņā palīdēja dispēcere Rītna. Punkta centas Vairis Apinis, Jānis Vitols, Didzis Darģšs un Jānis Jekabsons.

Nākoģad stipros acinās jūnājā. Tiem, kas grīb lūkot savus spēkus, gan nevajadzētu gaidīt, bet līdz tam jau izmēģināt varēšanu citos skrēģjēnos, kur vaidavieģi piedalītes.

JANIS DAINIS,
sporta metodģģis

A. ABOLIŅA foto

SVEICAM!

- Daģgu un Aivi ar dēla Daģga piedzīmšanu (6. martā),
- Rudīti un Andri ar meitģpas Daces piedzīmšanu (10. aprīlģ),
- Dagnģju un Sandģ ar meitģpas Kintģģas piedzīmšanu (17. martģ).

Tādā Vaidavas ciemā ir jauns Lazdģģģš, kā arī Aboliģģa un Krumhōģģe.

Kurz dosimies jūnijā...

3. jūnijā — Vasaras svētki. Atdzimst vēl viena no mūsu tautas aizmirstajām tradīcijām. Pavasara sējas darbi beigušies, apsejības svētki nosvinēti, tāpat atveram durvis vasarai! Ar labu garastāvokli un aplūtas prieku mēs gaidīsim Jūs uz vasaras svētku zaļumballi 2. jūnijā pl. 22.00 mūsu estrādē. Pusnakti ar Jums nopietni, bet vairāk gan nenopietni tikšies «Milas metranoms» — Harijs Spanovskis, Andris Morkāns un Juris Frinbergs. Gaidīsim!

18. jūnijā plānots tikšanās pasākums Vaidavas ciema represēto ģimenēm. Sekojiet reklamai un informācijai.

17. jūnijā pl. 18 L. Paegles Valsts Valmieras Drāmas teātris plāno rādīt mums pirmizrādi «Pazuđušais dēls». Sekojiet reklamai.

Pūt, Jāniti, vara tauri,
Kalniņā stāvēdams;
Sasauksim Jāņa bērns
No maliņu maliņām.

23. jūnijā pl. 22.00 pulcēsimies uz Ligo balli.

Cienījamie vecāki!

Zīņojam, ka šā gada 4. augustā mūsu ciemā organizēsīm «Bērni-
bas svētkus». Lūdzam vecākus pieteikt savus mazulius svinībām
Vaidavas ciema IK vai kultūras namā.

BŪDEĻNIEKU LAIKI BEIGUŠIES

Apdarīti pavasara lauku darbi. Liela steiga beigušies. Paskatīsimies uz sevi — kā esam steigšus. Vai steiga viss ir sakopts? Mūsu ciems daudzus gadus ir varējis lepoties ar latvisku tīrību un sakoptību. Tā ir nākusi ar vaidaviešu pūlēm un darbošanos talkās. Un tomēr uzmanas doma, ka musos ir ļoti daudz nelatviskā. Aizmēdusī pēdējie 50 gadi mums ir uzspēdusī savu vienaldzības zīmogu, kas mūs nolaidīs līdz vienlīdzībai ar «var-
nen plašo». Vai mēs daļēji jau nesākam dzīvot kā sādžā? Piemājas darziņos ceļam dažādas, mazas un lielas būdes, kuras gan vairāk izskatās pēc barakām. Interesanti, kamdēļ gan aliņā, kurā nedzīvo, ir vajadzīgs skurstenis? Vai tiešām nav zināms, ka ir Vaidavas ciema izpildkomitejas lēmums, ka darza mājiņas celšim tikai pēc projekta, kurš apstiprināts izpildkomitejā. Dažāda veida piebūvītes un būdi-

ņas tiek celtas arī pie viensētām kolektīvajām mājām. Tas viss rada nepatīkamu «būdeļnieku» iespaidu. Mūsu ciema teritorijā izveidotas vairāk nekā 40 zemnieku saimniecības. Dažādos ceļos ejot, zemnieki ir tikusi pie tehnikas. Kur un kā tā tiek glabāta? Vai tiešām ar tehnikas krājumu, kāds ir pie Parka ielas 15. nama vajadzētu izdaiļot mūsu ciematu? Domāju, ka tas nenorāda vis uz zemnieku tīrību, bet drīzāk gan uz nesakoptību Vaidavā. Tāds skats nav vērojams tikai pie mīnētās mājas vien. Daudzas zemnieku sētas vērojama pavisām, ir sevišķi tehnikas glabāšanas vietas («Virši», «Lejnieki», «Ventass»). Parka ielas 16. nama pagalmā jau vairākus mēnešus atrodas pusizjaukts moskvičs. To tur aizmirsis šīs mājas iedzīvotāja draugs. Būsim laipni pret saviem draugiem un paziņām, bet neļausim viņiem piemēslot mūsu ciem!

Valdes sēdes lēmumi

21. maijā darbā un kolhoza biedros pieņēmām:
Iopkopēju Mariju Daģi,
Daniju Daģi, Andri Daģi,
slaucēju Aivaru Gutānu,
kolhoza biedros — Rasmu Gutāni,
ganu-lopkopēju Artūru Ivaškovu,
atslēdznieku Andri Iodu.

Par dūmvađu tīrītāju līdz 1. oktobrim ļauts strādāt Ivaram Grinliņam.

Sodīti par neattaisnotiem darba kavējumiem:
Sarmīte Staše — 20 rubļu par 7. un 8. aprīli.

Valērijs Semjonovs — 10 rubļu par 30. aprīli.

Anna Vantere — 40 rubļu par 15., 21., 22. un 23. aprīli.

Agris Kalniņš — 10 rubļu par 24. aprīli.

Enarita Solovjova — 80 rubļu par darba dienām no 24. līdz 30. aprīlim un 3. maiju.

Pēteris Osis — 10 rubļu par 20. aprīli.

Nikolajs Udalovs — 10 rubļu par 25. aprīli.

Lopkopēju darba rezultāti

uz 1990. gada 1. aprīli

PIENA RAZOSANAS GAITA UZ 1.05.90.

	Bruto pro- dukts, kg	+ vai - ar 1989. g.	Izslaukts no vienas govns kg	+ vai - pret 1989. g.	Vieta
Izaja Astrīda	38885	+2090	1234	+16	2.
Grišjāne Ilga	32684	+1830	1123	+91	13.
Miščenkova Lolita	38675	+4173	1402	+156	1.
Brieži	111244	+8093	1251	+86	1.
Plūme Malda	58971	+1219	1102	+40	14.
Rožanska Biruta	60341	+1419	1199	+59	4.
Centrs	119311	-201	1149	-4	III
Kleina Silvija	45404	-13380	958	-387	18.
Solovjova Enarita	56777	-1566	1131	-17	11.
Karavajeva Emilija	59709	+43	1159	+1	6.
Staše Sarmīte	55438	+42	1155	-90	8.
Ciruži	217328	-14921	1104	-115	VI
Paula Anita	29808	-721	1155	-1	7.
Kolomašņikovs Leonīds	28407	-682	1127	-85	12.
Sneidere Aleksandra	25920	-3117	1132	-136	10.
Trofimova Raita	28657	+342	1146	+10	9.
Mikēlsons Atis	32940	+1479	1185	-30	5.
Podžēni	145732	-30085	1148	-41	IV
Miljanteja Ināra	31558	+5500	1084	+86	15.
Vaidava	61819	+7036	1193	+211	11.
Kleina Dzintra	21294	+6087	852	-12	19.
Bule Inese	62650	+3777	1050	+16	16.
Pēlmane Ruta	28661	+4103	1199	+51	3.
Androne Ināra	19680	+4473	974	+110	17.
Mazskīrības Saimniecība	95885	+16384	1018	+50	V
	751320	-30867	1140	-	

ATAUDZĒJAMO JAUNLOPU KOPEJU DARBA REZULTĀTI

	Vidējais diennakts pieaugums gramos				Vieta
	no gada sākuma	+ vai - ar 1989. g.	aprīli	+ vai - ar 1989. g.	
Olaseviča Ruta	843	+1	801	-8	2.
Darva Daina	902	+73	803	-29	1.
Caps Taiga un Caps Mihails	602	-19	525	-164	5.
Jansone Ārija	475	-107	521	-188	6.
Jegere Skaidrite	794	-6	834	-	3.
Daukste Inga un Dauksts Harijs	717	+140	652	-26	4.
Saimniecība	533	+1	432	-116	

NOBAROJAMO JAUNLOPU KOPEJU DARBA REZULTĀTI

	Valstij pārdoti jaunlopi	Diennakts vidējais pieaugums gramos				Vieta	
		skaitis	dzīvsv. kg	no gada sākuma	+ vai - ar 1989. g.		aprīli
Lūse Ilze	—	—	659	-71	736	-43	3.
Jansons Arnolds	—	—	485	-313	654	+98	7.
Osvalds Viktors	15	485	782	+46	785	+33	1.
Kalniņš Agris	15	462	568	-34	501	-303	5.
Irklijs Edgars, Zariņš Druvis	37	478	625	-104	561	-159	4.
Mastjanica Regina, Mastjanica							
Vladislavs Lillija	38	433	508	-116	459	-353	6.
Gavrilova Lillija	21	513	743	-	611	-	2.
Saimniecība	134	455	625	-53	571	-203	

SVARA PIEAUGUMS NOBAROJAMĀM CŪKĀM

	Vidējais diennakts pieaugums gramos				Vieta
	no gada sākuma	+ vai - ar 1989. g.	aprīli	+ vai - ar 1989. g.	
Kalniņš Raimonds un Zaskeviča Pelageja	466	-104	484	-86	510
2—4 mēnešus veciem sivēniem					
Polis Aigars	530	+79	539	-4	

SIVĒNU IEGUVE

	Iegūti sivēni	Vidējais skaits metnē	Nodoti sivēni audzēšanai	
			skaitis	dzīv- svars, kg
Sverna Rāisa un Sverns Modris	440	8,1	278	21,8
Sirsniņa Valentīna un Sirsniņš Gunārs	389	7,2	275	18,7

Vaidavā atceras pasaules karu

Sogad maijā pagāja 45 gadi, kopš beidzies otrais pasaules karš. Padomju Savienībā šos svētkus svinēja kā uzvaru pār fašistisko Vāciju un daudzās pilsētās tika rīkotas varenas karaspēka parādes. Vaidavā šo notikumu atzīmēja 11. maijā, kad mūsu kultūras namā bija pulcējusies otra pasaules kara dalībnieki, vīri ar lielu dzīves pieredzi un sirmām galvām. Šoreiz pirmo reizi kopā tikās gan tie, kas bija cīnījušies Padomju Armijas rindās, gan tie, kas karojās vācu armijā. Salets notika apstākļos, kad Latvijā, tāpat kā Lietuvā un Igaunijā, republikas Augstākā Padome jau pasludinājusi valstisko neatkarību. Tās neatkarības atjaunošanu, ko Baltijas valstis zaudēja otra pasaules kara rezultātā. Šādos apstākļos karotāju tikšanās notika pavisam jaunā gaisotnē, ar jaunām domām un idejām. Vakara dalībnieki domās atcerējās tās tālās dienas pirms 50 gadiem, kad sākās otrais pasaules karš. Mūsu Latvija un kaimiņu zemes ziemeļos un dienvidos šai karā tika ierautas pret pašu gribu. Nemiera cēlonis faktiski bija hitleriskās Vācijas un staļiniskās Krievijas (Padomju Savienības) imperiskās ambīcijas un tieksme uz Eiropas un pasaules kundzību. Baltija piedzīvoja vislielāko nelašību, jo tās neatkarības zaudēšana turpinājusies turpat 50 gadus un tikai tagad iezīmējās ceļi uz brīves atgūšanu.

Otrā pasaules kara dalībnieki atcerējās, ka latviešu karavīri gan Padomju Armijas sastāvā karojās šajā latviešu strēlnieku divīzijā, gan vācu armijas 15. un 19. leģiona divīzijās, cīnījās par brīvu Latviju. Nav nozīmes, ka vieni bija spiesti zverēt uzticību Staļinam un otri godināja Hitleru. Tikai šis mērķis — brīva un neatkarīga Latvija — kā vieniem, tā otriem bija un palika neskaids, jo gan Staļins, gan Hitlera vārdos runāja par tautu brīvību un laimi, bet īstenībā bija asiņaini tirāni un slepus vienojās, kā bendēt viņiem pakļautās tautas. Tikšanās reizē pēc 45 miera gadiem visi bijušie karotāji atzina, ka tādu Latviju, kāda tā ir šodien, neviens savos sapņos nav skatījis. Esam kā Krievijas guberņa — piemēlota, piesārņota un pielūznota zeme. Par tādu ideālu nav cīnījies ne vieni, ne otri. Tagad skaidri redzams, ka latviešu cīnītāji apmūļoti abās pusēs. Jo uzvarētāja — Padomju Savienība — ir galīgi nabaga salīdzināmā ar karu zaudētāja — Vāciju un Jāpānu, kā arī ar citām karā pilnīgi izpostītām zemēm. Zaudētāji ir samaksājuši uzvarētājiem lielu atlīdzību, bet tagad jau kļuvuši par bagātākajiem pasaulē. Divos pasaules karos latviešu tauta ir noasiņojusi. Latviešu karavīri ir cirsti vēl vairāk un nežēlīgāk nekā Latvijas meži. Mūsu pušus kapi ir rakti gan Austrumprūsijā,

gan pie Vladivostokas. Otrajā pasaules kara kritušie ir apglabāti gan pie Maskavas, gan pie Berlīnes. Ja vēlreiz būs karš, ja vēlreiz «strejbikeļi» šaus uz aizsargiem, aizsargi — uz strādnieku gvardiem, šūmaņi — uz partorgiem, skārienie latviešu strēlnieki uz tiem, kas nupat cīnījies pret Bermontu... Ja vēlreiz tā, tad mēs aizslošim ne būtība. Tāpēc mums priekšā tagad ir tikai viens skaidrs mērķis — brīva, demokrātiska un neatkarīga Latvija. Latvija Eiropas valstu saimē, ANO locekļē. Par to mums ir jāstāv un nedrīkstam krist. Mums jā-mācās no Somijas, kas toreiz prata nosargāt savu neatkarību un sobrīd ir viena no attīstītākajām valstīm pasaulē. Tādas domas un pārdomas risināja mūsu ciemā dzīvojošie kara veterāni 45 gadus pēc kara. Vakara gaitā mums koncertu sniedza Vaidavas folkloras ansamblis, atskaņoja bargo laiku dziesmas un melodijas. Ilgi sirmle vīri daļiņās atmiņās, dziedāja jaunības dienu dziesmas, līdz nonācām pie domas, ka nākamgad atkal jāteikas. Būs daudz ko pārrunāt, jo tagad mūsu Latvija iet pretī savai brīvībai un neatkarībai.

VILHELMS BRAUNS,
atvaļinātais majors